
NO SÓC RACISTA, PERÒ...

*Un manual per a les persones
de pell pàl·lida*

MATTHEW TREE

*«Qualsevol racista actual no només té unes idees
anacròniques, pseudocientífiques i potencialment letals,
sinó que és l'últim tipus de persona que necessitem
en un món que aviat veurà unes migracions
sense parió en la història de la humanitat».*

Matthew Tree

**NO SÓC
RACISTA,
PERÒ...**

Un manual per a les persones
de pell pàl·lida

Edicions Destino

Queda rigorosament prohibida sense l'autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

© Matthew Tree, 2021

© Columna Edicions, Llibres i Comunicació, S.A.U. / Destino
Av. Diagonal, 662-664 - 08034 Barcelona

Primera edició: maig del 2021

ISBN: 978-84-9710-322-0

Dipòsit legal: B. 5.883-2021

Fotocomposició: Grup62

Sumari

PRIMERA PART

La naturalesa de la bèstia 11

SEGONA PART

Els tòpics 29

TERCERA PART

Els que reben 59

QUARTA PART

Cap a casa 83

Un postfaci esperem que aclaridor 91

Bibliografia 103

1

Els uniformats

Juny del 2020. A Sant Feliu Sasserra, un poble al nord-est del Bages, o bé, si ho preferiu, al mig de la comarca encara no oficialment reconeguda del Lluçanès, s'està fent un desnonament en un bloc de pisos. En Wubi, un africà jove, surt de l'edifici i sis homes l'insulten i li escupen. No són una colla de neonazis —que se sàpiga—, sinó membres uniformats i assalariats del cos d'antiavalots dels Mossos d'Esquadra. En Wubi en fuig, però l'amenacen amb una ordre de cerca i captura, de manera que torna. Mala idea: els mossos l'agafen, el porten a l'aparcament de l'edifici, el llancen a terra i mentre li donen puntades de peu li diuen «negre de merda», «mico», «fill de la gran puta», etcètera. Ales-

hores, un d'aquests agents de les forces d'ordre públic, al contrari que els seus companys, diu una cosa relativament original: «Sóc racista, i molt».

De fet, ho diu en castellà, potser perquè, com molts catalans —una majoria?—, dóna per descomptat que els negres no entenen el català. No sé si el mosso en qüestió va fer el test psicotècnic rigorós que cal que tots els aspirants a ingressar al cos aprovin (incloent-hi, se suposa, els que volen pertànyer als antiavalots). En tot cas, però, aquest policia segurament no sabia que amb aquelles quatre paraules —«Sóc racista, i molt»— estava dient que creia, i segurament encara creu, en un conjunt de teories anacròniques condemnades públicament per la comunitat internacional fa setanta anys, i rebutjades categòricament pel món científic, amb una abundància cada vegada més gran de proves irrefutables, a partir del principi de la dècada dels setanta; tampoc no devia saber que dient «Sóc racista» estava confessant que patia d'una aberració mental coneguda com a «pseudoespeciació», que porta els humans a deshumanitzar membres de la seva pròpia espècie, *l'Homo sapiens sapiens*, fins al punt de ser capaços de torturar-los i —si les circumstàncies són oportunes— assassinar-los.

Un detall: dels quatre mitjans de comunicació que vaig consultar a l'hora de documentar-me sobre l'agressió racista a en Wubi cap va dir de quin país era. A l'Àfrica n'hi ha cinquanta-quatre, cadascun amb els seus idiomes, tradicions, religions, economies i cultures diferents. Però en Wubi, per als mitjans catalans, era senzillament «africà». El racisme també pot ser inconscient, i diria que aquesta manca de precisió geogràfica n'és una petita mostra (si en Wubi hagués estat romanès, per exemple, no haurien dit que era un «jove europeu»). Encara no se sap d'on és, en Wubi. Tot un misteri.

Com ja hem insinuat, el racisme pot començar tan sols amb un comentari groller —«Sóc racista, i molt»— i acabar amb una matança en tota regla. Ho va dir Kitty Hart, una supervivent dels camps nazis d'Auschwitz-Birkenau, Gross-Rosen i Bergen-Belsen, en un llibre seu que es va publicar el 1981, escrit quan ella, una jueva polonesa, ja havia viscut un bon grapat d'anys a Anglaterra, on encara resideix: «Quan sentim persones que diuen coses al carrer com ara “Ja és hora que enviessin aquells negres de merda cap al lloc d'on venien”, estem escoltant unes perso-

nes que poden ser incitades fàcilment [a cometre crims] per una mica de propaganda feta en el moment adequat. I —com la gent a l'època de Hitler— també hi haurà moltes persones que miraran aquestes atrocitats sense fer-hi res, amb una indiferència egoïsta». El racisme, doncs, pot ser tant actiu com passiu.

L'ambició ambiciosíssima d'aquest assaig breu és la de posar punt final a qualsevol rastre de racisme —sigui actiu, sigui passiu, sigui conscient o no— que hi pugui haver a les ments dels lectors.

Finalment, un *post datum* futurista: el nostre policia antiavalots racista tampoc no devia saber que, segons les previsions de l'ONU, l'any 2050 a tot el món hi haurà ni més ni menys que dos-cents milions de refugiats climàtics, és a dir, persones obligades a fugir de casa seva a causa de les guerres, pandèmies i catàstrofes naturals causades o provocades per l'escalfament del planeta (una mostra actual seria el milió de refugiats sirians que han fugit d'una guerra civil causada originalment, en bona part, per una sequera). O sigui que l'autoconfessat racista dels Mossos no només té unes idees anacròniques, pseudo-

científiques i potencialment letals, sinó que és l'últim tipus de persona que necessitem en un món que aviat veurà unes migracions sense parió en la història de la humanitat.